

ALLI PEBRE

Diada: sentit d'estat?

La Generalitat ha plantejat per aquest any celebrar una Diada institucional al Parc de la Ciutadella de Barcelona. La intenció és "dignificar" la jornada de l'11 de setembre i donar a la commemoració un "sentit d'estat". Aquesta és una idea que Josep Lluís Carod Rovira va transmetre a Pasqual Maragall quan el líder d'ERC encara era al Govern, abans de ser-ne expulsat per les pressions del PSOE.

Es tracta, segons diuen, de voler semblar un país normal, amb una celebració com la que puguin fer els francesos cada 14 de juliol a París.

Tot i tractar-se d'una proposta lloable, fins i tot feta amb bona intenció, té alguns riscos. En primer lloc, està molt bé intentar semblar un país normal, però Catalunya no és encara un país normal perquè no té reconeguts plenament ni els seus drets nacionals ni la seva estructuració territorial completa en el marc dels Països Catalans. Mentre això no sigui així, la Diada nacional haurà de seguir sent reivindicativa, per tant no pot ser ni normal ni encara menys lúdico-festiva. En tot cas pot ser festivo-reivindicativa.

També és bo dotar la Diada d'un sentit d'estat, però encara seria millor aplicar aquest sentit d'estat a l'acció de govern de cada dia i fins i tot a la política de pactes dels partits polítics.

Per fer una commemoració amb sentit d'estat ens falta no només un president amb sentit d'estat—el té, però d'estat espanyol—, sinó també el que és més important, el propi Estat.

Sense estat, una commemoració institucional d'aquesta mena, amb policia i bandera però sense contingut polític, esdevé un acte perfectament equiparable al Dia de la Comunitat que celebren la Rioja o Extremadura.

Pere Martí

La crònica

Mestissatges, races i cultures

Dilluns, 23 d'agost

Mestissatge. L'expresident Jordi Pujol juga a provocar en un dels temes que considera fonamentals per al futur de Catalunya, la immigració. En el marc de la Universitat Catalana d'Estiu, Pujol utilitza el terme "mestissatge" per denunciar l'amenaça d'una dissolució de la cultura catalana entre les diverses cultures dels immigrants. La paraula "mestissatge", però, dona més aviat una imatge de barreja "racial", no cultural, i aquesta qüestió no sembla ser cap amenaça. Una altra cosa és el perill que els immigrants passin a enfortir la cultura espanyola—amb un estat al darrere— i a afeblir la minoritzada, la catalana. Contra aquest perill, que sí existeix, i existia durant l'etapa Pujol, ningú no ha sabut actuar encara.

El PP vol la unió. El líder del PPC (PP de Catalunya), Josep Piqué, inicia un atac per mirar de minar les bases i la confiança d'Unió Democràtica de Catalunya. En una entrevista, Piqué afirma que hi ha "sectors d'Unió Democràtica" que li parlen d'arribar a aliances amb el PP, seguint el model navarrès, és a dir que UDC representés al PP a Catalunya i el PPC no es presentés en les demarcacions del Principat. Potser sí que hi ha "persones" que li han comentat aquesta opció—quan un partit deixa de governar, pot patir baixes de militants amb dubtes—, però no és probable que hi hagi tot un "sector" disposat a ensorrar Unió diluint-se en el populisme estatal. A més a més, el fet que el PP també hagi perdut el Govern no el fa un soci tan desitjable.

Dimarts, 24 d'agost

Hotelers contra Narbona. Les declaracions de la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, han enfurismat els hotelers del País Valencià i les Illes Balears. La ministra va criticar l'estat de l'estil de turisme que és més habitual a les costes del país—el de sol, platja i diversió salvatge— i va assegurar públicament que aquest turisme té "els seus dies comptats". Fins i tot el president de la

patronal hotelera de Benidorm—paradigma total del model— va arribar a demanar la dimissió de Narbona. El president d'aquesta patronal, Pere Joan Devesa, va dir que les paraules de la ministra transmeten una "excessiva frivolitat" en referir-se a un sector "del qual depén una part important de l'economia espanyola". L'alcalde de Benidorm, Vicente Pérez Devesa, li va recriminar a Narbona "una evident ignorància i desconeixement del sector". El secretari autonòmic de Turisme de la Generalitat Valenciana, Matías Pérez Such, no va perdre d'oportunitat d'atacar a la política socialista dient que aquest turisme "està de plena actualitat". Per acabar-ho d'arrodonir, l'exministra de Sanitat i actual diputada del PP per Màlaga Celia Villalobos va veure l'ocasió de deixar la seua tomba mediàtica i va declarar que les paraules de Narbona "afavoreixen a altres destinacions turístiques emergents de l'estranger". Ens queda clar: el sector de la sangria, del rotllo *hooligan* i de l'*after sun* té dents, i sap mostrar-les.

Dimecres, 25 d'agost

La polèmica Diada. La presumpta reticència del president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, a participar en l'ofrena floral a Rafael Casanova l'11 de Setembre plana sobre l'actualitat política del Principat. El conseller en cap, Josep Bargalló, es reuneix amb Jordi Porta, president d'Omnium Cultural, associació que participa molt activament en la Comissió 11 de Setembre, que organitza els actes festivo-reivindicatius de la tarda-vespre de la Diada. Bargalló assegura que Maragall anirà a l'ofrena a Casanova, cosa que Presidència confirmarà a la nit, i aconsegueix de Porta la comprensió cap al tercer acte que se celebrarà durant la Diada, aquest organitzat per la Generalitat i el Parlament de Catalunya: un acte amb participació de Mossos d'Esquadra en formació i vestits de gala, que Porta havia criticat per considerar-lo pràcticament paramilitar. Bargalló el presenta com un acte més insti-

El líder del PP català vol provocar desercions on Unio Democràtica proposant un pacte a la navarresa, però el PP ha perdut tota l'èrotica del poder que presumptament tenia. Cristina Narbona ha criticat el turisme de sol i platja i s'ha trobat amb una tempesta de respostes ferotges oscopidos des del sector hotelier i també des de l'oposició política. Poca broma amb el sector de la sangria i de l'after sun!

tucional, comparable al que tenen altres estats i, al mateix temps, amb un acte de reivindicació de més sobirania.

Dijous, 26 d'agost

Drets culturals. L'escriptora egípcia Nawal al-Saadawi (vegeu l'entrevista a EL TEMPS núm. 1054) participa en el Fòrum Barcelona 2004, en el diàleg "Drets culturals i desenvolupament humà". Tot i el títol, Al-Saadawi no es pot expressar en àrab i manifesta la seva perplexitat per aquesta contradicció: "Parlen de diàleg internacional però ni tan sols aquí hi ha igualtat", va dir.

Ors espanyols. Fins aquí, les dues medalles d'or de l'equip olímpic espanyol són per un català, l'atleta Gervasi Deferr, i dos bascos, els regatistes Iker Martínez i Xabier Fernández. Ja fa bé Zapatero d'acceptar l'Espanya plurinacional que admet "singularismes" de dintre sense que es noti per fora, perquè si no les coses anirien malament per l'orgull espa-

nyol. Els mitjans madrilenys, és clar, traudiran els noms, per dissimular.

Sense vinculació amb l'11-M. El jutge instructor de l'11-M, Juan del Olmo, deixa en llibertat al ciutadà de Síria Safwan Sabagh, que va ser detingut la setmana anterior a València. Del Olmo opina que no hi ha proves concloents que el puguen vincular amb els atemptats de Madrid i que, per tant, no pot quedar empresonat. Sabagh, la detenció del qual es va allargar per dur a terme unes comprovacions, haurà de comparèixer setmanalment en un jutjat i no podrà deixar l'estat espanyol. Safwan Sabagh va ser interrogat perquè el seu número de telèfon fixe i mòbil apareixien anotats en un manuscrit que la policia va trobar en un cotxe utilitzat pels terroriste. El sospitós va admetre que li havia facilitat els números de telèfon del seu mòbil i del seu negoci a Allekane Laamari, qui podria ser el setè suïcida del pis de Leganés.

Vaques flaques

L'ambició i molt sovint el glamour han estat dos dels traços més notables de la política cultural desenvolupada pels governs d'Eduardo Zaplana.

Des de 1995 fins a la seua marxa a Madrid, el País Valencià ha promogut i protagonitzat grans esdeveniments artístics, mobilitzant figures de relleu –Irene Papas, Bigas Luna, Rostropòvitx i altres– éssent-hi especialment remarcable el desplegament en el capítol de les arts plàstiques.

La Biennial i la Trobada Mundial d'Artistes i Intel·lectuals que dirigeix Josep Vidal Beneyto en són un llegat.

Però s'ha acabat el bròquil. El Govern no té una agulleta i, a més, està endeutat fins a l'engonal. També això és un llegat. Així doncs, el conseller del ram de la Cultura no té més collons que desfer-se de projectes i despeses.

De les esmentades figures, de la Trobada, i si no cancel·la la Biennial és perquè l'ha reduïda a un esdeveniment quasi casolà: molta promoció d'artistes indígenes i pocs o cap espectacle extraordinari. Potser no ens equivoquem si afirmem que ens trobem davant l'última edició de tot aquest invent.

No tenim res a objectar a aquesta política d'austeritat imposada per les circumstàncies i també –tot cal dir-ho– pel diferent tarannà de l'alludit conseller i de la titular fins fa poc del departament cultural. Però ens demanem què passarà, d'on trauran els duros per finançar la programació i el funcionament del desorbitat i gratuït Teatre de les Arts o de l'Opera que el PP es va inventar, pensant que València era com Viena o Nova York. Serà digne de veure com el Consell esmuny els pressupostos i els patrocinadors per mantenir el que va estar un dels seus desgavells polítics, que no cultural.

J. J. Pérez Benlloch

